І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 37. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 26-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1972 No. 37. VOL. LXXIX.

УЛЯНА ДЯЧУК ВИКОНУВАТИМЕ ОБОВ'ЯЗКИ ГОЛОВНОГО КАСИРА УНС

Пані Уляна Дячук, урядуючий головний касир УНС

Джерзі Ситі. — З уваги на ненадійну смерть головного касира УНС св. п. Петра Пуцила і мавши на увазі, що у виконуванні цього уряду не може бути проволоки, головний предсідник УНС Иосип Лисогір у четвер 24-го лютого ц. р. виконав свою статутову повинність та призначив на виконуючого обов'язки головного касира УНСоюзу дотеперішню асистентку головного касира пані Уляну Дячук. Статут УНСоюзу у цій справі, в розділі про обов'язки головного предсідника в параграфі 35-му постановляє, що „він (головний предсідник) має владу... на випадок тимчасової нездатности чи нездібности якогонебудь головного урядовця, призначати інших членів Союзу полагоджувати обов'язки його уряду аж до часу обсадження того уряду". Гол. Предсідник рішив доручити виконування обов'язків головного касира пані Уляні Дячук після консультації з іншими членами Головного Екзекутивного Комітету та їхньої однодушної рекомендації в цій справі.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

П'ятниця, 25 лютого 1972

В АМЕРИЦІ

НА З'ЇЗДІ РОБІТНИЧИХ ПРОФЕСІЙНИХ СПІЛОК АЛФ-СІО у Маямі Біч, у Каліфорнії, винесено постанову, в якій провідники тих спілок рішуче осуджують Конґрес за намір припинити фінансування радіостанцій „Свобода" і „Вільна Европа". У заяві сказано, що „закриття тих радіостанцій — способу зв'язку з полоненими народами Совєтського Союзу і Східньої Европи, буде виразним показником капітуляції ЗСА в боротьбі за правду". Обидві радіостанції опинилися від 24 лютого ц. р. без фондів.

СТЕЙТОВА КОМІСІЯ ПОДАТКОВИХ РЕФОРМ У НЮ ДЖЕРЗІ опрацьовує різні пропозиції, на основі яких буде зменшено податки від реальностей — головно за приватні доми, а стейт перебере в більшості випадків витрати на шкільництво, яке тепер покривають місцеві управління. Якщо ця реформа буде здійснена, то стейт Ню Джерзі матиме податкову систему, яка, за словами керівника комісії Г. Сірса, „не буде обтяжувати убогих, старших віком та власників домів".

У НЮЙОРКСЬКОМУ СТЕЙТІ ДУЖЕ ЗБІЛЬШИЛИСЬ оплати за навчання в коледжах та в університетах, і цей процес, що заторкує біля 150 000 студентів, не припиняється. Початкуючі студенти в стейтових університетах будуть платити річно за навчання не 550 долярів, як було дотепер, а 650 дол., а студенти - випускники з медицини, права, дентистики, фармацевтики й окулісти платитимуть за рік 1600 долярів.

АДВОКАТИ ЧОТИРЬОХ ЧЛЕНІВ НЕҐРИТЯНСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ „Чорна Пантера", яких обвинувачино у вбивстві свого ж члена С. Нейпіра, вимагали від Вищого стейтового суду Нюйоркського стейту припинити розправу, бо вона набрала занадто широкого розголосу і тому, мовляв, не може бути безсторонньою. Але суд відкинув те домагання і вбивців судитимуть.

У СВІТІ

У РИМІ РОЗПОЧАВСЯ судовий процес проти 11-ох підсудних, обвинувачених у підкладанні бомб у багатьох банках в Міляні й Римі 26 місяців тому, при чому згинуло було 16 осіб та поранених було 106 осіб. Головним обвинуваченим, безпосереднім автором тих терористичних актів і їх організатором є 39-річний Пієтро Вальпреда, який від моменту його арештування став „героєм-мучеником" в очах усіх „лівих". Сам він називає себе анархістом. Між обвинуваченими є чотири жінки з його найближчої родини, які старалися рятувати його фальшивими зізнаннями.

НА МАДЯРЩИНІ ВЕЛИКИЙ УСПІХ МАЄ економічна політика тамошнього прем'єра Яноша Кадара, яка дала більшу свободу приватній ініціятиві. Зросла продукція й підвищився рівень життя пересічного тамошнього громадянина. За голосами преси — Москва не вдоволена цим. У Східній Німеччині, навпаки, ліквідують рештки приватної й суворо партією неконтрольованої економіки.

УРЯД ІРЛЯНДСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ РІШИВ прикоротити дії Ірляндської Республіканської Армії: арештовано вісьмох її найвидатніших провідників й арешти та хатні ревізії продовжуються. Хоч це підпільно - революційна організація, що її терористичні акти націлені на з'єднання обох частин поділеної Ірляндії, проте власті докладно знали про її членів. Збомбування британійської старшинської кухні, при чому згинуло сім осіб, — 5 жінок, садівник і капелян - духовник, — було актом, що спонукав уряд виступити одверто й рішуче проти тих екстремістів, дармащо великих патріотів.

ДО МОСКВИ ПРИЛЕТІЛА делеґація від військово-диктаторського проводу арабської Лібії. У складі делеґації є два члени керівної Революційної Командної Ради. Між Лібією і Москвою були напружені відносини, відколи голова тієї Ради, прем'єр Муаммар ель-Квaддафі активно допоміг зліквідувати просовєтську спробу перевороту в Судані й висловлювався зневажливо про Москву. Посередником у наладнанні відносин між Москвою і Лібією був єгипетський президент Анвар Садат.

ТРИ АРАБСЬКІ СХОПЛЮВАЧІ НІМЕЦЬКОГО ЛІТАКА ПІДДАЛИСЯ поліції в Ємені, звільнивши великий пасажирський літак Люфтганзи „747" та 14 осіб залоги, що їх затримали були після звільнення 172-ох пасажирів. Між членами залоги було вісім стевардес — дві японки і 6 німкинь. Під якими умовами терористи погодилися звільнити літак і всіх, що були в ньому, і чи обіцяно їм якийсь викуп, Люфтганза не виявила. Літак схоплено після його відлету з Індії.

У неділю випустять космічний корабель „Піонер-10" у 22-місячну подорож до плянети Юпітер

Кейп Кеннеді. — Цієї неділі увечері, якщо все відбудеться за пляном, з космічної бази на Кейп Кеннеді буде запущено космічний корабель без людської залоги „Піонер-10" в напрямку до плянети Юпітер, до якої він летітиме впродовж 22 місяців з велетенською швидкістю. Від Землі до Юпітера є віддаль в понад півбільйона миль. „Піонер-10" важить 570 фунтів, має на собі багато приладів для вивчення Юпітера, його фотографування тощо, а також алюмінієву дощечку, покриту золотом, на якій символами пояснено, звідки цей прилад запущено і ким: на дощечці вирито постаті жінки й мужчини, який підняв для привіту руку. Від Землі космічний корабель віддалюватиметься з небувалою ще швидкістю в 32 000 миль за годину. „Піонер-10" буде дійсно піонером в тому розумінні, що вперше людина запускає космічний корабель так далеко в простори поза Марс, і він матиме важке випробування — пролетіти через пояс астероїдів, що кружляють в обширі яких 100 000 миль від Юпітера, найбільшої розмірами плянети нашої сонячної системи. „Піонер-10" має наблизитись до Юпітера приблизно в час Різдва 1973 року. Крайова адміністрація аеронавтики і вивчення космосу має багато інших плянів, але не всі вони будуть здійснені через фінансові обмеження.

Посадник Чикаґо Дейлі підтримує кандидатуру сен. Москі на Президента ЗСА

Чикаґо. — Дуже впливовий у грі політичних сил посадник Чикаґа Ричард Дейлі дотепер не виявляв, кого він буде підтримувати з-поміж кандидатів у наступних президентських виборах. Але під час одноденного перебування сенатора-кандидата Едмунда Москі з Мейну в Чикаґо посадник Дейлі виявив до його кандидатури стільки прихильности, що навіть для самого сенатора це було несподіванкою. Р. Дейлі, представляючи сенатора Москі на засіданні демократів повіту Кук, розташованого в околицях Чикаґа, назвав сенатора „визначним американцем, великим сенатором, людиною, яка з посвятою поведе країну вперед так, як вів померлий Джон Кеннеді". Учасники засідання влаштували сенаторові Москі овацію. Для нього все це було справжньою несподіванкою, бо сенатор хотів лише на короткий час заїхати до Чикаґо, щоб передати привіт посадникові Ричардові Дейлі, який напевно братиме участь у Конвенції в Маямі Віч, де зможе контролювати майже половину партійних делеґатів із стейту Іллиной. Вказуючи на сенатора Едмунда Москі, Ричард Дейлі вигукнув до учасників засідання: „Вже й тепер є люди, які називають його Паном Президентом!"

Поїздка президента Ніксона до Китаю в оцінці американських комуністів

Бруклин, Н. И. — Генеральний секретар комуністичної партії ЗСА Г. Голл, виступаючи на 20-му з'їзді партії в Брукліні, заявив, що поїздка президента Ніксона до комуністичного Китаю „не має нічого спільного із зміцненням миру, ні з наладнанням дружніх відносин між американським і китайським народами". „Правлячі кола ЗСА і китайське керівництво, сказав Голл, бачуть на шляху до здійснення своїх користливих цілей ту саму перепону — єдність соціялістичних держав, міжнародного комуністичного руху. Можливе домовлення між пекінськими лідерами і керівними колами ЗСА є серйозною загрозою мирові та інтересам усіх народів, твердив Голл", і його заяву передрукувала московська газета „Ізвєстія" з 22 лютого. Секретар комуністичної партії ЗСА, який керує відділом закордонної політики партії, Дж. Джексон сказав, що „зближення керівних кіл ЗСА з пекінським керівництвом продиктоване в першу чергу їх спільною ненавистю до Совєтського Союзу. Маоїзм намагається протиставитись марксизмові-ленінізмові... Маоїстська філософія не має нічого спільного з марксизмом-ленінізмом, а є своєрідним поєднанням троцькізму з буржуазним націоналізмом".

Справа „інтелектуальної свободи" в Україні й СССР перед мін. Шарпом

Вінніпеґ (ОУПС). — У суботу 19 лютого по полудні на пресовій конференції з канадійським міністром закордонних справ Мітчелом Шарпом, що відбулася в приміщенні Канадійського Пресового Клюбу в Інтернаціональному Центрі, порушено низку питань, зв'язаних із теперішньою ситуацією в світі, зокрема в СССР. Після експозе гостя, що підкреслив нову „багатокультурну" політику під орудою прем'єра П'єра Е. Трудо в Канаді, голова конференції інж. Г. Г. Роедер попросив до слова д-ра Яр. Рудницького, члена Королівської Комісії, яка в своєму звіті рекомендувала урядові Канади таку політику ще в 1970 році. Признаючи історичну вагу її й висловлюючи вдоволення з того, що Оттава прийняла всі рекомендації 4-го тому згаданого звіту Королівської Комісії, проф. Рудницький звернув увагу на те, що рідку нагоду безпосередньої зустрічі з міністром закордонних справ треба використати для обговорення цих справ, а не внутрішньо-канадійської ситуації. Як одну з перших точок для дискусії він висунув справу „інтелектуальної свободи" в СССР. Хоч це нібито „внутрішня справа" СССР, то проте вона має й міжнародні аспекти. Напр., Канада дозволяє на вільний продаж і розповсюдження підсовєтських видань на своїй території, тоді коли уряд СССР не допускає до вільного поширення (навіть у формі пожертв для університетських бібліотек) таких чисто наукових видань, що вийшли друком у Канаді, як англомовна „Енциклопедія українознавства" накладом В-ва Торонтського університету, як „Етимологічний словник української мови", що появився в Вінніпезі й що навіть у підсовєтській лінґвістичній критиці був визнаний за поважну наукову працю, й багато інших. Нав'язуючи до слів проф. Рудницького, пані Н. Вашук звернула мін. Шарпові увагу на вільну прокомуністичну пропаганду в Канаді й поширення підсовєтських періодичних публікацій, які мають на меті інфільтрувати нашу громадськість. Зчерги пані О. Войценко висунула справу компетентної інформації й консультації самого уряду в Оттаві про СССР, що — на її

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРОДОВЖУЮТЬСЯ НАРАДИ У ПЕКІНІ — НІКСОН ПОЛЕТІВ ДО ГАНҐЧОВ

Пекін. — У четвер 24-го — на Далекому Сході це була п'ятниця 25-го лютого — президент Ніксон перевів 90 хвилин на оглядинах колишнього імперського палацу, чи пак цілого комплексу палаців у так званому „Забороненому місті" в Пекіні, після чого знову впродовж трьох годин нараджувався у найвужчому колі з комуно-китайським прем'єром Чу Ен-лаєм, а вечором відбувся бенкет, на якому президент і пані Ніксон грали ролю господарів. Китайська преса й радіо далі широко розголошують відвідини Президента і його дружини, при чому в газетах появились також світлини з відвідин пані Ніксон на китайській фармі, у шпиталі, школі й у фабриці скла. Хоча всі ті розмови далі засекречені, проте американські журналісти твердять, що коли президент Ніксон переговорює з Чу Ен-лаєм про засадничі політичні проблеми, то державний секретар Вілліям Роджерср у нарадах з китайським міністром закордонних справ Чі Пенґом-фей займаються проблемами облегшеної комунікації, обміну науковцями, нав'язанням торговельних зв'язків і т. п. радше технічними справами. На п'ятницю 25-го лютого, себто суботу 26 лютого далекосхіднього часу, була передбачена подорож Президента і його почету до історичного міста Ганґчов. Товаришитиме їм знову Чу Ен-лай. Тому, що в Ганґчов має свою віллю Мао Тсе-тунґ, то не виключають, що там відбудеться друга зустріч обох тих лідерів. У неділю далекосхіднього часу Президент має бути в Шанґаї, а наступного дня відлетіти назад до Вашинґтону. Не відомо ще, коли появиться комунікат з офіційними підсумками тих історичних відвідин. Загально вважають, що він буде дуже загальниковий а про політичне значення пекінських розмов свідчитиме радше тон того комунікату, його довжина і т. п. подробиці.

Комуністи вийшли з засідання Паризької конференції про В'єтнам

Париж. — На початку 145-го з черги засідання Паризької конференції про В'єтнам 24 лютого ц. р. голова делеґації Північного В'єтнаму Хуан Туі склав коротку заяву, що американське летунство бомбардувало околиці Віньбіню і Кваньбіню у В'єтнамі на сам в'єтнамський Новий рік, внаслідку чого було багато людських жертв, і тому його делеґація на знак протесту залишає заніданя. Після того комуністи з обох делеґацій, Північного В'єтнаму й В'єтконґу, залишили залю. Голова американської делеґації амбасадор Вілліям Портер продиктував на записну стрічку заяву, що оце комуністи дали новий доказ, як вони розуміють ділові наради про замирення. Хоча комуністи заявили, що 146-те засідання повинно відбутися 2 березня, проте американська сторона не дала ще на це своєї згоди. Ціле засідання тривало 17 хвилин. За найпершими коментарями, ця комуністична демонстрація мала на цілі підкреслити, що доля В'єтнаму має вирішитись у Парижі, а не в Пекіні. Водночас південно-в'єтнамський президент Нґуєн Ван Тієу заявив в інтерв'ю з С. Л. Солцберґом у Сайґоні, що він передбачує посилені комуністичні атаки в травні, під час відвідин Ніксона у Москві, та літом цього року. перед американськими виборами, бо тоді комуністи захочуть маніфестувати свою силу

Японія вислала політичну місію до Ганою і визнала Монґолію

Токіо. — Японський уряд вислав першу дипломатичну місію до столиці комуністичного Північного В'єтнаму Ганою, зложену з двох високих японських урядовців міністерства закордонних справ, та несподівано визнала комуністичну Зовнішню Монголію, сателіта Совєтського Союзу. Японський уряд відкинув старання американської дипломатії, щоб не висилати політичної місії до Північного В'єтнаму, поки той продовжує війну проти Америки у В'єтнамі, а про визнання Зовнішньої Монголії американський амбасадор у Токіо Армін Меєр дізнався з японських газет, дармащо він знав, що ведуться переговори в цій справі. Ці обидва акти японського уряду вважають за демонстраційне підкреслювання незалежности японської політики від Америки своєрідну „відплату" за засекречення перед Японією рішення президента Р. Ніксона відбути подорож до Пекіну. Але Японія буде першою з-посеред 10-ти азійських держав, що їх відвідають два високі американські урядовці Державного Департаменту й Білого Дому, щоб поінформувати їх про висліди подорожі до Пекіну. Будуть ними Маршалл Грін, асистент державного секретаря для далекосхідніх справ, і Джон Г. Голдридж, найближчий співробітник Генрі Кіссінджера, який разом з Президентом і Кіссінджером брав участь у всіх нарадах з Чу Ен-лаєм. Вони відлетять до Токіо в найближчий понеділок.

Папа Павло VI узяв участь у похоронних відправах за кардинала Є. Тіссерана

Рим. — Папа Павло VI перервав у четвер 24 лютого ц. р. своє великопісне відокремлення і взяв участь у похоронних відправах за померлого в понеділок 21 лютого декана Священної Колеґії Кардиналів Євгена Тіссерана. Зодягнений у червоні ризи Папа займав президіяльне місце під час відправ, що відбулися в соборі св. Петра під проводом кардинала Паольо Марелля. Брали у відправах участь тридцять й один кардинал. включно із секретарем стану Ватиканської держави кардиналом Жаном Війо й архиєпископом Парижу кардиналом Франсуа Марті. Французьку офіційну делеґацію очолював міністер внутрішніх справ Раймон Марселлін, як також Рене Клер — представник французької Академії, що її членом був покійний кардинал Тіссеран. Похорон кард. Тіссерана був визначений на п'ятницю 25 лютого ц. р.

КАНДИДАТ НА ШКІЛЬНОГО РАДНОГО

Торонто. — Д-р Микола Кушпета, громадський діяч у Торонті. розпочав підготову для висунення кандидатури на Шкільного Радного в окрузі Гайд Парк, ч. 1. Міським радним у тій окрузі є українець Василь Бойчук. Міські вибори, в яких готується взяти участь д-р М. Кушпета, відбудуться в Торонті під осінь цього року.

НЕНАДІЙНА СМЕРТЬ СВ. П. ПЕТРА ПУЦИЛА ВИКЛИКАЛА ШИРОКИЙ ВІДГОМІН І ГЛИБОКИЙ ЖАЛЬ

св. п. дир. Петро Пуцило

Джерзі Ситі. — Як уже інформовано в попередньому числі „Свободи", минулої середи, 23-го лютого, ненадійно помер на розрив серця на 58-му році життя св. п. Петро Пуцило, головний касир Українського Народного Союзу, касир Українського Конґресового Комітету Америки, один з найвидатніших діячів з-поміж народженого в Америці українського покоління. Вістка про його ненадійну смерть швидко розійшлася по всій країні та глибоко потрясла українською громадою, зокрема членами УНСоюзу, тим більше, що подібна доля зустріла в такому самому віці чотири роки тому також попереднього головного касира УНСоюзу, св. п. Іван Кокольського. Наступного дня після смерти св. п. Петра Пуцила, телефони в Головній Канцелярії УНС та в „Свободі" не вмовкали — представники багатьох організацій та численні приятелі і знайомі Покійного довідувалися про подробиці сумної події та висловлювали своє співчуття родині і установі. Вечером у четвер, 24-го лютого, члени Головного Екзекутивного Комітету і Головного Уряду УНС та працівники Головної Канцелярії і „Свободи", як і репрезентанти Українського Конґресового Комітету Америки, братніх Союзу Українців Католиків „Провидіння" та Української Народної Помочі й інших крайових і місцевих установ зібралися разом з членами родини Покійного в похоронному заведенні Литвина і Литвина в Ірвінґтоні, де біля відкритої домовини Покійного впреп. о. декан Антін Борса з Джерзі Ситі в сослуженні всч. о. Степана Ширия з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку і всч. о. Лавренія Лавринюка з церкви св. Юра в Ню Йорку відправили парастас і панахиду. Їм відповідав проф. Михайло Добош. Опісля Покійного прощали, висловлюючи співчуття Родині, головний предсідник УНС Иосип Лисогір, б. гол. касир і почесний член УНС Роман Слободян, екзекутивний директор УККА мгр Іван Базарко, редактор „Свободи" А. Драган, фінансовий секретар „Провидіння" інж. Роман Кравців, заступник головного предсідника Української Народної Помочі Лев Футата на. кінці всч. о. Л. Лавринюк. Тлінні останки св. п. Петра Пуцила перевезено опісля до Чикаґо та приміщено в похоронному заведенні Роздільського при Вестерн евеню і 50-ій вулиці, де в п'ятницю, суботу і неділю 25, 26 і 27-го лютого о год. 7:30 вечером будуть відслужені панахиди. Похорон відбудеться в понеділок, 28-го лютого, з церкви Різдва Пресвятої Діви Марії при 4949 Полін евеню в Чикаґо о год. 9-ій перед полуднем. Вістки і повідомлення про ненадійну смерть св. п. Петра Пуцила появилися в американській пресі, включно з „Ню Йорк Таймсом".

Із психіятричної лікарні в Казані звільнили російську поетку Ґорбаневську

Москва. — Згідно з одержаними тут із дисидентських кіл інформаціями, із совєтської психіятричної лікарні в Казані звільнили російську поетку Наталію Горбаневську, що була арештована і визнана за божевільну та запроторена до шпиталю умовохворих за свою участь в демонстрації проти совєтської інвазії на Чехо-Словаччину в серпні 1968 року. Була арештована Горбаневська на Різдво 1968 року і засуджена на ув'язнення в спецлікарні в липні 1970 року. Інформацій про те, в якому стані здоров'я була звільнена 35-літня Горбаневська немає, але ж кажуть, що вона виглядає здорова після того, як вернулася до своїх двох дітей. В дисидентських колах пов'язують її звільнення як вислід численних протестів закордоном і звернень до совєтського режиму, особливо ж у зв'язку з недалекими відвідинами президента Ніксона у Москві. На Заході вважають Горбаневську за одну з найвидатніших совєтських поеток. Водночас із цих же кіл заперечено вістку про викинення із Союзу Письменників СССР совєтського поета Олександра Галіча, автора багтьох популярних, але ж захалявних пісень, що в них засуджується сталінізм, совєтську цензуру і репресії у відношенні до інтелектуалістів.

Появилася монографія Вадима Лесича про лемківського маляра Никифора з Криниці

Никифор з Криниці

Ню Йорк. — У видавництві „Сучасність" вийшла друком п.н. „Никифор з Криниці" монографія про лемківського маляра-примітивіста світової слави Никифора, померлого 1968 року в селі Фолюш біля Ясла на Лемківщині. На зміст цієї монографії складається ґрунтовний нарис відомого українського еміґраційного поета, літературного критика і мистецтвознавця Вадима Лесича, що в ньому автор на основі вивчення всіх доступних йому джерел і матеріялів, які і багатьох оригінальних творів Никифора, розповідає про життєвий і творчий шлях цього видатного українського маляра-самоука, що здобув собі славу в усьому світі своїми малярськими працями. У своєму нарисі Вадим Лесич з'ясовує і спростовує всі створені навколо особи Никифора містифікації і леґенди, висвітлює факти й обставини його життя, де і коли Никифор народився, і як виростав і формувався, і його долю в „народній Польщі" й аналізує його малярські досягнення. Праця В. Лесича про Ники-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Розгорнути акцію оборони

У проголошеному в пресі зверненні Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки, звітуючи про працю, проведену для оборони переслідуваних і репресованих українських інтелектуалістів в Україні, закликає всю Українську Громаду в ЗСА влучитися зорганізовано й одностайно в започатковану акцію публічних демонстрацій і протестів проти московсько - комуністичного насильства в Україні і розгорнути її по всіх осередках українського поселення в ЗСА.

Вагу такої широко розгорненої акції не треба особливо з'ясовувати. Її розуміють сьогодні всі, особливо ж народжена й вихована тут молодь, організації якої включилися поголовно в перші ряди протестаційних демонстрацій і виступів. На цьому місці треба підкреслити конечність наполегливої постійности і безупинности такої акції, беручи за приклад хоч би американських чи канадійських жидів, які, започаткувавши акцію оборони жидівських прав в СССР, ведуть її всіми законними способами.

Яке значення може мати і має така постійна й рішуча акція для репресованих в Україні і для веденого ними руху в обороні демократичних принципів і людських свобід, згадував минулого року в своїх спогадах, друкованих п. н. „Із свідчень Ібрагіма" на сторінках „Свободи", активний діяч жидівського руху для оборони жидів в СССР, колишній в'язень совєтських тюрем і концтаборів, знайомий багатьох українських політв'язнів.

„Надзвичайно важлива справа, — писав він, — це організування в усьому світі не однієї хвилі протестів, яка підіймається в пресі й через радіо, а за день-два спадає, — необхідне організування постійного натиску на Совєтський Союз з метою звільнення людей, заарештованих з політичних причин... Тому, якщо хочете навчити ваших братів відваги й активної боротьби, ви повинні звідси показувати на прикладах, що ви дієте. Кожна дія звідси викликає там бажання стати на ввесь зріст, випростатись, заявити, що є я теж внутрішньо вільний. А для совєтської влади є найстрашніша внутрішня свобода і єдність людей".

Підказані багатим досвідом автора ці думки особливо актуальні сьогодні, в час розгортання й посилювання акції на оборону арештованих в УССР українців.

Китайський Сфінкс

Хоч першими поселенцями на північноамериканському континенті були емігранти з Европи, хоч американців у Визвольній війні підтримувала Франція і хоч Америка у своїй історії мала вже 1898 р. війну проти Еспанії, а в рр. 1917-1918 рятувала Европу в першій світовій війні, щойно після другої світової війни американці „відкрили" Европу, при чому й тоді прийшли роки різних розчарувань. Не дивниця, що коли після прогри американської політики в Китаї у 1949 році стали там при владі комуністи і почався 22-річний період „блискучого відокремлення" суходільного Китаю й Америки, знавцями китайської країни були тільки фахівці-одиниці й студійні центри.

Теперішня подорож президента Ніксона почала „відкривати" Китай, а інформаційні репортажі, есеї і коментарі, що їх надсилають 80 журналістів, які поїхали з Ніксоном, повні ревеляцій про ту країну, що має 3,746.500 кв. миль території з населенням понад 750 мільйонів душ. Одна з таких ревеляційних подробиць, на яку варто звернути увагу, це — надзвичайний патріотизм китайського народу. Очевидно, ні один китаєць не розмовлятиме одверто з американським журналістом, коли від 1949 року всі китайці слухали вдень і вночі, що американці — це чорти в людській подобі, найбільші вороги всього людства і в першу чергу Китаю. І ми знаємо, що таке масова індоктринація, ведена понад два десятки років могутнім комуністичним апаратом. Але ствердження, що китайці надзвичайні, фанатичні патріоти, — напевно правдиве. Це почуття кориниться в національній гордості, притаманній психіці азійських народів, що свою культуру виводять від давнішого часу, як будь-яка інша культура.

Невідомо, як глибоко комунізм і червоні книжечки з думками Мао Тсе-тунга зайшли в душу пересічного китайця. Але в новій політиці Америки супроти комуністичного Китаю національну гордість 750-мільйонового народу напевно береться під увагу. Це не змеханізована безвольна маса, коли вона довела в минулих роках до провалу господарський експеримент з комунами і „культурну революцію". Якщо здійсниться бажання Ніксона, щоб не стало між Америкою і Китаєм „муру" для вільної комунікації людей і ідей, то на цьому виграли б ці обидві країни і ввесь світ.

Омелян Пріцак

ТЕОРІЯ, ЩО СТОЇТЬ ЗА КОНЦЕПЦІЄЮ УКРАЇНОЗНАВЧИХ СТУДІЙ

(3)

Зате кожен досвідчений, справжній науковець мусить заставити своїх учнів квестіонувати правдивість своєї власної теорії, висліду своєї наукової продукції. Бо тільки на базі своєрідного діялогу поміж уже осягненим і його співвідношенням до проблеми — твориться науковий поступ. Тому, наприклад, для розвитку дослідів над „Словом о полку Ігоревім" найбільше причинилися т. зв. „скептики", що квестіонували його оригінальність, а цілковитий застій у справах початків Руси і схеми української історії завдячуємо тому, що талановита схема - теорія (гіпотеза) М. Грушевського із початку нашого століття була сприйнята за догму. Тому започаткована у 1929 р. проф. Мироном Кордубою дискусія над основним моментом у розвитку української нації зразу виродилася в релігійну полеміку Середньовіччя (1930-1931).

Кінець Середньовіччя приніс небувалий досі розмах змагу поміж вірою і наукою. Ренесанс відкрив наново культурні здобутки греків, а змаг поміж реформацією і контрреформацією створив базу для секуляризації думки і науки.

Ще Коперник і Галілей, які відважилися в наукових справах базуватися не на об'явленні, а на досліді, мали великі труднощі, як мають труднощі, між іншим, науковці в СССР, що відмовляються прийняти як базу свого наукового досліду всеспасаюче „наукове об'явлення" Леніна.

У відрізненні від віри (релігії), яка є централістичною (і мусить бути такою) нетолеранцією у відношенні до всіх інакодумаючих („єретиків") — наука є (і мусить остатися такою) — поліцентрична.

Спільним знаменником, базою для справжньої науки є рівень, додержання тих самих критеріїв („прав гри"), тобто метод досліду, а також взаємопошана при всіх можливих (і потрібних!) фактичних розходженнях, врешті прийняття висліду наукового досліду партнера без огляду на те, чи комусь той вислід приємний чи неприємний.

Власне на взаємному визнанні і взаємопошані базуються взаємовідносини поміж поодинокими центрами науки чи то внутрі тієї самої державної одиниці, чи у міжнародному маштабі. Ситуація нагадує — тут маємо діло знову з продуктом духа старих греків — олімпійські спортові змагання, де рішальним є індивідуальний подвиг, де переможений гратулює своєму переможцеві, а не обпльовує його, щоб замаскувати свою невдачу.

Очевидно, тому, що науковці є люди з усіми добрими й злими прикметами, і тому, що є поміж ними як добрі, так і нечесні представники фаху, взаємовідносини поміж науковими центрами (як і внутрі даного центру) можуть не завжди бути ідеальними. Але, не зважаючи на це, базою взаємовідносин є завжди в теорії (підкреслюю ще раз) придержуватися тих самих правил гри, того самого наукового етичного коду і стандарту. І тому — як у всіх людських „естаблішментах" вищого типу, так і тут маємо діло із селекцією. Не кожна опублікована книжка є вкладом в науку. Не кожна людина з докторським ступнем дістає визнання ведучого науковця своєї дисципліни чи то на національному, чи на міжнародному рівні.

Усі інституції вперто боронять (і мусять це робити) вступ новим, ще не випробуваним претендентам на співучасть. І тому поки молодий науковець (або новий науковий центр) дістане міжнародне визнання — він мусить доказати, що на те заслуговує. Тут ніхто не дає наперед жадних авансів. А з другого боку всяка „блискуча ізоляція" є смертельною небезпекою. Подібно як держава — наука може існувати й розвиватися нормально тільки тоді, коли має міжнародне визнання. Тому не диво, що міжнародний науковий світ з недовір'ям ставиться до догм українських науковців, які випродукувалися в системі ізоляції.

УІ

Крім віри — наука має відношення до освіти та просвіти з одного боку і до техніки та політики (з пропагандою) — з другого. Оті названі ділянки самі не творять науки, але нею живляться. Власне вони (у своїх власних інтересах, очевидно) доносять здобутки науки в найдальші закутки у вигляді шкіл і освітніх установ і організацій, фабрик, крамниць, політичних організацій і громадських установ.

(Далі буде)

Леся Храплива

СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 1972

Ви чули? Арешти нові
в Україні!
Ви чули? Число вже
доходить до ста!
Жалобним серпанком
нам п'ятниця нині,
Нарозтіж розкриті
рамена хреста.

В сльозах Звенислава*,
сирітка без мами,
Та вітер ридання
над хмари поніс,
І кара Господня,
несвітська настане
За кожну з дитячих
полинових сліз!

Підносимо голос, щоб світ
нас послухав,
Зірвали залізні заслони
слова;
Ніхто не замкне
в ізолятори духа,
В концтабори — слова!
Хоч би і Москва!

Погляньте, ув'язнені друзі
крізь ґрати:
Вам вірні — серця
за серцями ідуть,
Щоб вашою кривдою
світ спам'ятати.
Кріпіться, незламні!
Ми з вами: ми тут!

* Звенислава — дочка Ірини Стасів-Калинець, арештованої недавно КҐБ.

POST SCRIPTUM ДО СТАТТІ

Через те, що я в своїй статті про „сиротіння" сучасних українських письменників на чужині згадав, з одного боку, доеміґраційні твори В. Винниченка, а з другого — такий же (тобто доеміґраційний) твір Б. Лепкого, в читачів могло скластися враження, що я протиставлю наддніпрянсько - кубанських письменників з а х ідньоукраїнським письменникам. І читачі можуть запитати: „А як же з І. Франком, В. Стефаником, О. Кобилянською, Л. Мартовичем, М. Черемшиною? Невже й вони тільки західньоукраїнські п и сьменники?" Логічно такі питання не можуть виникати з мого розуміння л і т ературного твору, визначеного в отій моїй статті, але якщо „проглядати" цю газетну статтю нашвидку, як це звичайно й робиться в читанні газети, то така контроверсія може виникнути. Тим то я хотів би додати ще оцей post scriptum.

Пригадаю, що в моє розуміння літературного твору входить тематика, способи трактування життьового матеріялу, ідейне наповнення, ну, і мова, при чому нормативна „чистота" цієї останньої не має великої ваги, як це я з'ясував у своїх теоретичних статтях (див. мою книжку „Дещо про мову"). Наприклад, в останнім творі сучасної талановитої еміграційної письменниці західньо-українського походження Д. Ярославської я нахопився на вислів „смотрик Ореста Паньків", а в цьому вислові першого слова я взагалі не зрозумів би, якби в мене не було дружини - галичанки, яка мені його пояснила (бо в слівниках я його не знайшов), імення „Ореста" в мене асоціюється більше з хлопцем, аніж із дівчиною, та й поєднане воно із словом чол. р. „смотрик" і морфологічно в'яжеться із формою чол. р. „Паньків". Але це моя „провина" як читача, що не вивчив мови цієї письменниці, а письменниця тут не винна: вона сказала те, що хотіла сказати.

Коли я чув у Харкові, в Будинку ім. В. Блакитного розмови про те, що в Галичині вийшов великий твір про гетьмана І. Мазепу, такий великий, якого ще в українській літературі не було, то я не думав про те, що той твір написано „галицькою мовою", а тільки страшенно хотів його прочитати. Тож коли я прибув до Львова, то насамперед дістав цей твір і заходився його читати. Але — гов! тпру! — як казав І. Франко — далі кількох перших десятків сторінок я не пішов, і хоч цей твір пролежав у мене на столі аж до того часу, коли я виїхав зі Львова, та я так його й не подолав. Він, цей твір, показався мені фальшивим, псевдоісторичним, а гетьман Мазепа вийшов таким, яким його хотів бачити Б. Лепкий.

А „Твори" І. Франка у виданні „Руху", томик В. Стефаника, виданий за ре-

(Закінчення на стор. 3)

Мих. Троцюк

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПРИБУТКОВИЙ ПОДАТОК
(FEDERAL INCOME TAX)

(4)

Що таке амортизація в інтерпретації ф е д ерального податкового закону?

Амортизація — це поменшення вартости рухомого чи нерухомого майна, яке є в ужитку для видайности прибутків. Прийнята одна метода в обчисленні амортизаційної суми не може бути зміненою без попередньої згоди федерального податкового уряду. Сума амортизації мусить бути узглядена при обчисленні зисків у продажу рухомого чи нерухомого майна, навіть тоді, коли амортизацію не відтягалось від прибутків.

Для обчислення амортизації ми мусимо послуговуватись двома важливими елементами: вартістю будинку і амортизаційним періодом.

Вартість будинку, як ми запізнались попередньо, становила 30,000.00 дол., тобто сума, за яку будинок був куплений. Ця сума включає землю. Однак, тому, що земля не амортизується, належить зменшити вартість будинку, і приймімо, що земля вартує 3,000.00 дол. Далі, зстановімо, що амортизаційний період дорівнює 30 рокам.

З цих даних обчислюємо річну амортизацію: вартість будинку — 30,000.00 дол., земля — 3,000.00, вартість будинку без землі 27,000.00, 1/3 (перший поверх) замешкує власник — 9,000.00, вартість 2/3 будинку — 18,000.00, річна амортизація — 18,000.00, поділених на 30 років — 600.00 дол.

А тепер, маючи всі дані, вираховуємо, яку частину з чиншу повинні ми додати до інших прибутків, що підлягають оподаткуванню.

Прибуток з чиншу — 3,480.00 дол., витрати — 1,730.00, амортизація (600.00 дол.) по відтягненні від витрат дає суму 2,330.00, а відтягнувши цю суму від прибутку з чиншу чистий прибуток, що підлягає оподаткуванню, виносить 1,150.00 дол.

Отже, як бачимо, амортизація в сумі 600.00 дол., хоч не є реальною витратою, зменшує прибутки з чиншу, а тим самим зменшує федеральний податок.

Але ця полегша тимчасова, бо у випадку, коли будинок продано, сума нагромадженої амортизації є ключовим фактором в обчисленні чистого зиску з продажу будинку.

Щоб проаналізувати спосіб обчислення зиску з продажу будинку, приймімо такі дані (мова йде про той самий будинок, що ми давали як приклад вище у цьому розділі):

1. Будинок був куплений у першій половині січня 1965 р. за 30,000.00 дол.
2. Цей будинок був проданий у першій половині січня 1971 р. за 33,000.00 дол.
3. Заплачено реальностевому бюрові за посередництво в продажу 1,500.00 дол.
4. Оплати штемплів — 90.00 дол.
5. Професійні кошти в зв'язку з виготовленням документів купна (1965 р.) — 120.00 дол.
6. Професійні кошти в зв'язку з виготовленням документів продажу (1971 р.) — 150.00 дол.
7. Нагромаджена амортизація за час від січня 1965 р. до січня 1971 р. (шість років, 600.00 дол. річно) — 3,600.00 дол.

З цих даних обчисляємо чистий зиск з продажу будинку, послуговуючись знову відношенням тієї частини будинку, що була для винайму, до цілости будинку.

Зміст	Загальна сума $	Перший поверх (власник) $	Два поверхи для винайму $
Продажна сума	33,000.00	11,000.00	22,000.00
Витрати, зв'язані з продажем	1,740.00	580.00	1,160.00
Нетто	31,260.00	10,420.00	20,840.00
Ціна купна	30,000.00	10,000.00	20,000.00
Витрати, зв'язані з купном	120.00	40.00	80.00
Разом вартість купна	30,120.00	10,040.00	20,080.00
Нагромаджена амортизація	3,600.00	—	3,600.00
Книжкова вартість на день продажу	26,520.00	10,040.00	16,480.00
Чистий зиск	4,740.00	380.00	4,360.00

Як бачимо з цієї табелі, зиск в сумі 4,740.00 дол. є тією сумою, що підлягає оподаткуванню. Однак, як ми вже згадували, податковий закон складається з різних правил, і одним з тих правил, що відноситься до нашого прикладу, є те, що коли будинок був проданий через шість місяців від дати купна, то оподаткований зиск, а радше сума, що її треба додати до інших річних прибутків, дорівнює половині тієї суми, або в нашому прикладі — 2,370.00 дол.

Але це також не є остаточне, бо інше правило каже, що власник, зреалізувавши зиск з продажу тієї частини будинку, де він замешкував т. зв. Residence в нашому прикладі 380.00 дол., звільнений від федерального податку з цього зиску, якщо в протязі одного року набуде інший дім, і що вартість тієї частини будинку, де він буде замешкувати, чи це буде однородинний дім, дорівнюватиме більше, як тій сумі, що її він одержав, в нашому прикладі 10,420.00 дол. з

(Закінчення на стор. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

ПРО НАШ ВІДДІЛ

Цьогорічні загальні збори нашого Відділу УНСоюзу пройшли у великому піднесенні духа, бо з'явилися, з невеликим запізненням, не тільки всі члени Управи й Контрольної комісії, але й прибуло п'ятеро осіб рядового членства, в тому числі одна представниця Молодечого департаменту, 14-літня панна Вірця. Прийшов навіть на збори, — і це викликало сенсацію на залі, — друг Микола Понеділок! Вправді, пізніше виявилось, що один з „рядовиків" є членом Контрольної комісії, про що він сам довідався аж на зборах, поскільки був вибраний заочним порядком, але що стояло акуратно записане в протоколі. А що затягнеш пером не витягнеш волом. Так чи так, славити Бога, було кому поставити внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі та й було кому цей внесок підперти, як то кажуть, „з підлоги".

З ділового звіту нашого фінансового секретаря, пані Наді Литвиненко, присутні запізналися з деякими цікавими фактами, які, на добрий розсудок, могли б колись послужити речовим матеріялом майбутньому історикові нашого розпорошення в цій країні. Фактично, наша етнічна група переживає тепер фазу розпорошення в розпорошенні. Ось, для прикладу, в такому чисто нюйоркському Відділі, як наш, 357-ий, на 190 членів заледве 30 люда живе в Ню Йорку, а решту розметало, як осіннє листя, дослівно по цілій Америці! Не згадуючи стейтів Ню Йорк чи Ню Джерзі, наш Відділ має своїх членів на Флориді, в Каліфорнії, в Індіяні, Огайо, Колорадо, Вірджінії, Пенсилвенії, Іллиной...

А маємо теж одну загублену українську душу на Гавайських островах: це пані Оксана Шімігура, доня колишнього, на жаль, уже покійного менаджера Українського Народного Дому в Ню Йорку. Екзотичне ім'я „Шімігура" придбала, вийшовши заміж за симпатичного представника братнього, японського народу, має з ним двоє діточок, і, хоч сім'я у неї напіворієнтальна, членські внески точно висилає пані Наді Литвиненко, не чекаючи пригадки. Маємо навіть одну „піврічницю" в Европі, а саме в Мюнхені: це п-на Галина Д., що працює там у якійсь американській установі, але не зриває зв'язку з союзовою громадою, і саме її поставила пані Литвиненко за приклад місцевому членству, як такої, що регулярно шле членські вкладки, і то міжнародним поштовим експресом!

Хоч і на місцевих членів нашого Відділу гріх було б нарікати... Народ має страх перед пп. Литвинком і Яремою і платить, аж любо. Це тим дивніше, що поважна частина нашого членства рекрутується з-поміж химерної, літературно-мистецької братії. Звідси і його культурна назва — Т-во „Культура". Власне, наш Відділ не може, на жаль, похвалитися в цьому році блискучими успіхами на фронті організування нових членів, але, як би так Ясна Канцелярія УНС давала якісь дипломи чи грамоти за акуратність в колектуванні членських вкладок, то фото нашого фінансового секретаря цілком певно красувалося б між першими в найновішій „Трибуні"!

Ікер

Ольга Приходько

КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ

(27)

— От добре, що я тебе тут застав, — сказав Жорж. — Маю до тебе велике прохання і сподіваюсь, що ти, як завжди, допоможеш мені полагодити тяжку і дуже неприємну для мене справу.

— Ти знаєш, що я завжди радо все для тебе роблю, особливо тепер, коли ти став кандидатом прав, — усміхаючись, відповіла Женя.

— Ну, хоч я й правник, але опинився в досить скрутному становищі. Бачиш, я від'їжджаю і прошу тебе сказати про це мамі.

— Звичайно, скажу, алеж ти тількищо бачив маму, то чому сам їй цього не сказав?

— Признаюся, що мені не стало духу сказати їй про це, бо я зовсім, назавжди від'їжджаю. Ти знаєш, я не зношу драм навіть на сцені. Крик, сльози, докори — це щось таке жахливе...

— Я тебе не розумію. Що значить назавжди? — спитала Женя і зблідла.

— Ну, навіть ти не розумієш, а проте це зовсім проста річ. Ти і мама для мене зробили неймовірно багато, я вам за це безмежно вдячний, але тепер, коли я починаю самостійне життя, то хочу жити так, як мені подобається. Ми з мамою занадто різні, можна сказати протилежні натури. Я це відчув ще тоді, коли був дитиною. Якби ти знала, як я ненавидів наше убоге життя там, у Вербицях, як тішився, коли мене відводили до Валі в ті гарні, чисті покої. І як страждав, коли мусів повертатися між ті смердючі корита, помийниці, між ті курчаточка, ягняточка та поросяточка. Я плакав від злости, але ви того не розуміли. Мама виросла в таких умовах, мама любить господарство, і вона тільки й мріє про те, щоб завести собі своє власне господарство.

— Значить, ти маму зовсім не любиш?

— Ми говоримо про реальні форми життя, а ти починаєш драматизувати.

— Значить, ти свою матір навіть не жалуєш?

— Я вже тобі сказав, що я маму глибоко шаную і поважаю, але жити з нею не можу. Ти береш це все з драматичного боку — любов, жалість, жертва, а це власне те, що я хотів би цілком усунути зі свого життя. Мені було б нестерпно трудно пояснити це все мамі, бож вона зовсім неосвічена людина і сприймає все примітивно. Взагалі ми люди різних світоглядів і мислимо іншими категоріями... Мені вже пора йти, я сьогодні від'їжджаю за кордон, а тепер ще раз дуже тебе прошу сказати це мамі в якійсь найм'якшій формі. І ще одна річ. Це наше помешкання і цей студентський пансіонат треба зліквідувати. Я б дуже бажав, щоб ти і мама виїхали до Кам'янця. Там є мамин брат, він тобі вистарається посаду, і ви з мамою зможете спокійно жити згідно з вашими звичками та уподобанням.

— Як же ми можемо переїздити до Кам'янця, коли я маю ще рік вчитися на курсах? — Голос у Жені тремтів від обурення. — Ти ж знаєш добре, що я мусіла давати приватні лекції та допомагати мамі і тому не встигла скласти іспити своєчасно.

— Ну, ти маєш такі блискучі здібності, що зимою вечорами в Кам'янці підзубриш ті лекції, а навесні приїдеш, успішно складеш всі іспити і дістанеш диплом. Зрештою, дядюшка тебе влаштує на якусь посаду без усякого диплома. Вибач, Женя, я мушу поспішати на потяг. Прощай і не згадуй лихом! І він швидко, не оглядаючись, пішов.

Женю весь час душили сльози, але, знаючи, що Жорж ненавидить усякі прояви почуття, здержувалась. Тепер ці сльози ллялися струмками. Чогось такого жорстокого, такого нелюдського вона ніколи не сподівалась від рідного брата. Біль, жаль, обурення, образа закрили їй цілий світ.

Не бачила вже того гарного ранку, того чудового жасміну, поспішала, бігла додому, щоб ніхто не бачив, не довідався про цю жахливу образу. Як вона все те скаже мамі?

Прибігла до свого темного закутка, упала на мамину канапу і ридала так, що серце їй рвалося на шматки.

В домі не було нікого. Ніхто не чув, як Женя побивалась, ніхто не бачив, як трусилась вона цілим тілом від жалю та образи...

Але вона помилялася, сподіваючись, що ніхто того не чув.

Сашко якраз повернувся з двірця і почув той гіркий плач. Звичайно першим бажанням його було кинутися до бідної дівчини, потішити та допомогти чим тільки зможе. Але сам він був глибоко збентежений і не знаходив жадних слів, якими міг би виправдати таке поводження Жоржа. Зовсім розгубився...

Ні, не може він чути, як Женя побивається через того негідника. Піде і просто скаже, що має тішитися, що позбулись такого егоїста з хати, що він не вартий ні одної сльози, якщо міг так безсердечно обійтися з ними.

Тихенько постукав і підійшов до Жені.

Боже, як спакалося то дівча, уся аж труситься з того жалю, ані слова не може вимовити. Почав її вмовляти, як дитину, потішав, як лише вмів, старався не згадувати про того негідника, старався відвести її увагу, а головно придумати, що робити, як то все пояснити мамі, яка кожну хвилину може надійти.

Жаль був занадто великий, але Женя все таки якось уривками вимовила, що Жорж доручив їй повідомити маму, що він відходить назавжди з їхнього життя, що хоче жити по-своєму, що їхнє життя йому противне і що вони мають навіть виїхати з Києва та зліквідувати свій пансіон, очевидно, щоб не компромітувати його. Але вона ніколи не зможе сказати то мамі, просто язик їй не повернеться. Якщо Сашко дійсно її хоч трохи жалує, хай скаже.

Сашко приобіцяв Жені все те зробити, щоб хоч трохи її заспокоїти. Приніс рушник, намочений у холодній воді з оцтом, приклав його Жені до голови, витирав їй сльози, гладив її бідну голову, і вона почала затихати від такої ласкавої уваги, до якої зовсім не звикла.

— Ти занадто добрий до мене, — сказала. Але за хвильку сльози знов поллялися і почався новий приступ болю та відчаю...

Стукнули в кухні двері.

Сашко вийшов до кухні і побачив, що пані Гуревичева повернулась, спокійна, світла, ніби принесла з собою частку тієї Божої благодаті, яка зносить людську душу понад буденщину.

Побачивши, що ніхто нічого не їв, вона почала бідкатися, що ось один раз пішла з дому, обід залишила готовий, а Женя держить бідного Жоржа та Сашка в голоді.

Денвер напередодні ювілею УВУ

Ювілейний Комітет для відзначення 50-річчя Українського Вільного Університету відбув своє чергове засідання під головуванням інж. М. Кальби в Денвері, Колорадо, на якому вироблено загальний плян імпрез під час побуту в тому місті ректора УВУ проф. д-ра В. Янева.

Ректор Янів відвідає українські громади Заходу ЗСА зразу після Великодня і буде в Денвері протягом трьох днів — 14-го, 15 і 16-го квітня 1972 р. З нагоди Золотого Ювілею УВУ в Денвері відбудуться такі імпрези:

1. Субота 25-го березня, тобто за кілька тижнів перед приїздом ректора буде влаштована наукова конференція, в якій візьмуть участь члени центрального Ініціятивно-Координаційного К-ту для відзначення 50-річчя УВУ на Заході Америки: д-р Є. Петрівський, д-р П. Баб'як і д-р І. Овечко.

2. П'ятниця 14-го квітня, тобто в перший день побуту ректора проф. д-ра В. Янева, зустріч ректора з молоддю. Це буде свого роду літературний вечір-панель, що його підготовляють студент Ігор Фіглюс, заст. голови Ювілейного К-ту, д-ром П. Баб'яком та з участю інших студентів.

3. Субота 15-го квітня: авторський вечір поета В. Янева, під кер. д-ра І. Овечка, а опісля того дружня гутірка і знайомство з гостем за кавою і чаєм.

4. Неділя 16-го квітня: академія-концерт у честь УВУ з головною промовою ректора проф. д-ра В. Янева та спільна перекуска з гостем. Після відкриття врочистости головою Юв. К-ту інж. М. Кальбою імпрезою керуватиме мгр І. Стебельський.

Докладні програми всіх імпрез будуть подані вчасно українській громаді Денверу.

Крім цих вечірніх імпрез, під час побуту ректора в Денвері заплановано ще деякі зустрічі й відвідини вдень: зустріч ректора з американськими науковцями й університетськими професорами, з німецьким консулом у Денвері, евентуально з представниками американської преси, з поодинокими українцями та евентуальними меценатами УВУ і т. п.

Ювілейний К-т звертається до всіх існуючих церковних і світських організацій Денверу не влаштовувати ніяких інших імпрез протягом трьох днів побуту ректора УВУ в цьому місті.

З огляду на активну участь у ювілейних відзначеннях УВУ денверської молоді та найкращих мистецьких сил у недільній імпрезі, Ювілейний К-т вірить, що ті відзначення пройдуть з великим успіхом у всіх відношеннях. Що до матеріяльного боку, то ті відзначення проходитимуть під гаслом зібрання першої сотні тисяч долярів на фундацію УВУ. Керівником усіх збірок від К-ту є мгр Л. Колтунюк.

Після побуту в Денвері ректор відвідає Каліфорнію (Лос Анджелес і Сан-Франсіско), евентуально заїжджаючи по дорозі до Фініксу, Арізона, або інших міст, із яких наспіють відповідні та вчасні запрошення.

Іван Овечко

прес. реф. Юв. К-ту

ЧІЛІЙСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ - МАРКСИСТ Д-Р АЛЛЕНДЕ заявив, що Чіле „ніколи не дозволить" будувати військові бази на своїй території. Його заява мала б стосуватись також і Совєтського Союзу. Він назвав вигадкою вістки про те, що совєтські риболовні кораблі біля берегів Чіле займаються шпигунською діяльністю.

Сенат надав Комісії однакових можливостей праці право боротьби з дискримінацією

Вашингтон. — П'ять тижнів тривала у Сенаті обструкція групи сенаторів із південних стейтів — безнастанні промови, виголошувані з метою не допустити до остаточного голосування. Ішлося про те, чи Комісія однакових можливостей праці може мати леґіслятивну силу в боротьбі проти дискримінації в ділянці затруднень. У вівторок 22 лютого нарешті відбулося голосування, чи продовжувати далі дебатувати, і так було припинено „обструкцію" 73 голосами проти 21 голосу. Потім за законопроєкт, який дозволяє Комісії однакових можливостей праці передавати до Федерального суду працедавців, що вдаються до дискримінації, проголосували 73 сенатори, а проти тільки 16. Палата Репрезентантів схвалила подібний законопроєкт ще в минулому році і, здається, затвердить його й тепер. Однак, припускають, що цей законопроєкт буде схвалено на спільній конференції. Комісію однакових можливостей праці створено ще в 1964 році, коли був затверджений Акт про громадянські права, однак, вона не мала ніякої леґіслятивної сили у боротьбі проти дискримінації працюючих — члени Комісії могли тільки морально впливати на такого працедавця. Коли ж це не давало добрих наслідків, то всі старання Комісії виявлялись марними і на тому все кінчалось. Тепер Комісія однакових можливостей праці передаватиме порушників законодавства на розгляд Федерального суду, якщо хтось із працедавців відмовлятиметься прийняти чи далі утримувати людину на праці з таких причин, як раса, стать чи віровизнання.

Зустріч бойків у Чикаґо

Засноване в червні 1971 р. Т-во „Бойківщина" в Чикаґо, у своїй діяльності, між іншим, намітило уладити осінню зустріч колишніх мешканців Бойківщини. Однак з незалежних від Управи товариства причин, в означеному часі не можна було це виконати, бо не лише на осінь, але й на зиму 1972 р. зголошених було багато імпрез, не раз аж по три-чотири на суботу чи неділю. Тому, прийнявши пізніший речинець, довелося ждати.

У неділю, 27-го лютого 1972 р. в год. 5-ій по полудні, в залі Народного Союзу відбудеться запланована зустріч Бойків.

В програму культурно-мистецької розваги входять: „Жива Газета", з висвітленням знімок з різнородними красвидами Бойківщини з доповіддю і поясненнями проф. О. Бережницького з Боффало, редактора „Літопису Бойківщини", співи коломийок і бойківська музика, гумореска про бойків, деклямація та виставка бойківської ноші, вишивок та інших експонатів.

Колишніх мешканців Бойківщини проситься прийти на зустріч і в родинній атмосфері, при столиках з перекускою, провести безжурно час, згадавши при тім рідні сторони України та давноминуле — дороге кожному з нас.

На зустрічі гостям будуть раді, тож можуть прийти всі, в кого є охота і зацікавлення.

В. А.

POST SCRIPTUM ДО СТАТТІ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

дакцією В. Коряка, „У неділю рано зілля копала" О. Кобилянської (не пам'ятаю вже, якого видання), „Село вигибає" М. Черемшини, за редакцією М. Зерова, „Забобон" Л. Мартовича я возив із собою в Середню Азію, перевіз звідтіля на Північний Кавказ... Деякі новелі В. Стефаника я знаю мало не напам'ять, як вірш, і коли оце тепер прочитав у „Визвольному Шляху", кн. XII за 1971 р., статтю виразно „галицького" критика М. Млакового про новелю „Новина", то мені стало так боляче, ніби він мене самого зневажив.

А причина моєї любови до цих „галицько - буковинських" письменників у тому, що їхня творчість ішла в стрижні усього нашого визвольного національно - демократичного руху (згадаймо Франкове „я є мужик — пролог, не епілог"), з якого й ми, наддніпрянсько - кубанські письменники, виросли, з позицій якого ми були в опозиції до большевицького тоталітаризму. Звичайно, крім політично - ідеологічної єдности між „галицькими" й „наддніпрянськими" письменниками, були в тих і в тих ще й ті самі методи творчости. Звідси походила й дружби І. Франка з А. Кримським, В. Стефаника з М. Коцюбинським, Лесі Українки з О. Кобилянською тощо. У дружбі цих двох останніх не було перешкодою „ніцшеанство" Кобилянської, бо воно було далеке від цинізму Ніцше, а в найкращих її творах, наприклад, у „Землі" його й зовсім не було.

Чи приятелював Б. Лепкий із якимсь наддніпрянським письменником, мені невідомо. А що сучасні еміґраційні письменники західньоукраїнського походження продовжують саме його „лінію", підсилену ще й політичною ідеологією 20-их років, яка запанувала була на західніх українських землях, то звідси й походять розбіжності між „східняками" й „західняками", а також той факт, що я не знаю ні одного випадку, щоб хтось із тих та тих подружили так, як дружила, напр., Л. Українка з О. Кобилянською. Як я вже відзначав ув отій своїй статті, я також не зміг ні з ким із письменників - „галичан" подружити, а коли в одній із своїх статтей, надрукованій у „Свободі", я спробував був одного з них до такої дружби закликати, то він поспішив „відмежуватися" від мене в статті, що теж була надрукована в „Свободі". І хоч пізніше, в приватному листі, написаному мені з приводу мого 70-річчя, він і спробував це трохи „загладити", але не втерпів, щоб і в такому поздоровному листі не сказати, що й у мене були „помилки"...

Не вийшла в мене дружба і з однією мистецькою „галицькою" родиною (чоловік маляр, жінка — письменниця, син — композитор). Якщо у Львові, в „медовий місяць" нашого всеукраїнського єднання Микола Колесса сам звернувся був до мене з просьбою написати лібретто для опери за повістю „Пиворіз", то ця родина забракувала моє лібретто „Одруження пиворіза" з тієї, либонь, причини, що голова родини „панів любить", як сказала його дружина, а в моєму лібретті дочка знехтувала „честю" стати жінкою старого полковника і вийшла заміж, всупереч волі батьків, за бідного, але молодого „пиворіза". Забракував це лібретто й той „галицький" композитор, що створив оперу „Анна Ярославна". А в „східняцькому журналі „Нові Дні" це лібретто вільно надруковано.

Отаке то. Та попри все це пам'ятаймо, що ми, всі українські письменники, незалежно від походження з тих чи тих українських земель, хоч би й без особистої дружби, сини одного українського народу і що всіх нас робить „сиротами" щодо нашого народу на Україні той самий ворог.

В. Чапленко

Справа „інтелектуальної свободи"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

думку — не завжди на висоті й веде до таких порівнянь, як Україна - Квебек. А все ж є в Канаді фахівці-науковці, що можуть подати об'єктивні інформації й інтерпретацію підсовєтської дійсности, як от проф. Боцюрків, Бромке й інші в Оттаві. Якщо б їх притягнути до співпраці, то не повторялися б недоліки в підході й розумінні совєтської дійсности, яка інша на папері, а інша на ділі. Про це авторка мала змогу переконатися особисто, відвідуючи СССР в 1970 р. з нагоди міжнародного конгресу істориків у Москві. В дискусії над порушеними питаннями видвигнено справу репресованих українських інтелектуалістів. Міністер М. Шарп віднісся уважливо до всіх справ і обіцяв їх розглянути в Оттаві.

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ ВІЛЛІ БРАНДТ ПОТВЕРДИВ, що він готов визнати кордони Східньої Німеччини у пакті неагресії з нею, себто фактично погодитись на поділ Німеччини, маючи на увазі збереження єдности німецької нації, поділеної „тимчасово" між дві держави з різними соціяльними устроями. Віллі Брандт застерігся, що він є за з'єднання Німеччини почерез всенародний плебісцит на терені обох частин поділеної Німеччини, — до чого не допускають комуністи.

У ХОРВАТІЇ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ „чистка" компартії й державного апарату з хорватських „націоналістів", які дали пізнати себе, як неприхильні диктатурі сербських шовіністів. З компартії виключили генерала Янка Бобетка, недавнього заступника командира Загребської військової округи.

З великим жалем і смутком повідомляємо Родину, Знайомих, Приятелів та Українське Громадянство, що в середу, 23-го лютого 1972-го року ненадійно відійшов у Вічність на 58-му році життя, наш Найдорожчий і Невіджалуваний

ЧОЛОВІК, ТАТО, СИН і БРАТ

СВ. П.

ПЕТРО ПУЦИЛО

ПАНАХИДИ: у четвер, 24-го лютого, о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Литвина і Литвина при 801 Спрінґфілд евеню в Ірвінґтоні, Н. Дж.;

у п'ятницю і суботу 25 і 26-го лютого о год. 7:30 в похоронному заведенні Rozdilsky Funeral Home, Western Avenue & 50th Street, Chicago, Ill.

ПОХОРОН: у понеділок, 28-го лютого 1972 р. о год. 9-ій рано з церкви Різдва Пресв. Діви Марії 4949 Pauline Avenue, Chicago, Ill.

В глибокому смутку:

дружина — СТЕФАНІЯ
дочка — ІВАННА з мужем ДЖЕРАЛЬДОМ МЕЙ
син — НОРМАН
мама — АННА
брат — СТЕФАН
сестри: ЕВА ФЕСАТ і НОРА БОРИС
тесті — РОЗА і НИКОЛАЙ ГУМАНЯК
Ближча і дальша Рідня

Український Конгресовий Комітет Америки

з жалем і смутком повідомляє всю Українську Громаду про ненадійну смерть в дні 23-го лютого 1972 року Члена Екзекутиви УККА і Головного Касира

СВ. П.

ПЕТРА ПУЦИЛА

Дружині, Дітям, ближчій та дальшій Рідні складаємо наше глибоке співчуття.

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. МИРОНА ЛИТВИНА
складають 25.00 долярів
на Сиротинець в Арґентині
Павло і Марія ГАРМАТІЙ
Нюарк, Н. Дж.

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого Товариша студій в Богословській Академії у Львові
св. п. ІВАНА ЗАДОРОЖНОГО
зложили на „Церкву в Потребі"
по десять долярів слідуючі товариші:
Михайло Бойко, Василь Лещук, Лев Любинський, Василь Самофал, Володимир Сусла і Іван Хомяк.
Разом 60.00 долярів.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. СТЕФАНІЇ СКОРОБОГАТОЇ
складаємо 20.00 долярів
на „Церкву в Потребі"
Д-р Роман й Ольга ГРАБ

В глибокому смутку сповіщаємо Рідних й Знайомих, що дня 22-го лютого 1972 р. після довгої недуги, відійшов від нас у кращий світ

бл. п. проф.

МИХАЙЛО ЄВФИМЕНКО

нар. 21-го листопада 1902 р. в Україні.

Покійний був визначним, справжнім професором біології в Харківському Університеті, де й викладав також українську мову.

Бл. п. проф. Михайло Євфименко знаний зі своїх наукових праць в ділянці біології.

ПАРАСТАС був відправлений в похоронному заведенні Мурійнки, при вул. 5316 — Rising Sun Ave., в четвер, 24-го лютого, о год. 7-ій веч., а ПОХОРОН в цьому ж похоронному заведенні о год. 10-ій рано — в п'ятницю, 25-го лютого 1972 р., а звідсіль на кладбище при Oklay Roosevelt Blvd.

В глибокому смутку:

ТАЇСА — дружина
АЛЕКСАНДЕР — син
ВІКТОР — син
і Рідня в Україні

Відділ ТУІА в Твин Ситі

В дні 2-го січня 1972 р. заходом Т-ва Українських Інженерів відбулося дві доповіді. Доповідачами були, голова Відділу ТУІА інж. д-р Тисовський і проф. Тадей Петришак. Інж. Тисовський, який минулого року брав участь у декілька з'їздах інженерів, відкрив ці ширші сходини і подав дещо до відома про діяльність Відділу. Він сказав, що в Міннесоті є 20 зорганізованих інженерів, які беруть поважну участь в різних ділянках громадського життя. Але є інженери і студенти, які стоять осторонь організаційного життя. В Америці маємо понад 600 інженерів, а в Канаді понад 136. У Торонто виходять як квартальник „Вісті Українських Інженерів", а крім того Відділи видають свої вісники чи бюлетені. В квартальнику з 1971 року є цілий ряд цікавих статтей на різні теми: „Дерев'яні церкви Бойківщини" і інші. Багатьох інженерів занимає важливі пости, веде дослідну роботу, має свої осяги, зареєстровані патенти, що має значення для дальшого розвою нашої науки. Інженери у багатьох місцевостях працюють впоряд з лікарями, а навіть спільно видвигнули таку прекрасну ідею як зібрання 600 тисяч на Українські Катедри при університеті в Гарварді.

Інженер Тисовський попросив до слова проф. Т. Петрашака. Темою його реферату була: „Взаємне відношення організмів і середовища" або „Життя і довкілля". Доповідач зачав від самого початку світу, розглядаючи прояви життя від найпростішої амеби аж до сучасного стану життя, який через занечищення воздуха, води, нищення природи, йде назустріч своєї згуби. Доповідач висловив думку, що досі наука не витворила нічого живого, що життя без ідеї це пустка і що як світ не заверне з тієї крутої дороги, якою прямує — може загинути.

Всіх осіб було 65, в тому лише 10 інженерів, 2 студентки, одна з них запросила присутніх на Студентську Маланку в дні 22-го січня 1972 р. на якій губернатор Міннесоти і посадники міст підпишуть січневі прокламації.

По рефератах була кава з перекускою, нею займалися членкині Союзу Українок та дружини інженерів, що створювало товариську атмосферу вечора.

В. Пакуляк
прес реф. УККА

Ґлен Спей, Н. Й. прощає Дарію Перегівську

30-го січня 1972 р. померла по тяжкій недузі в домі своєї дочки Ірени Мокрівської в Ню Йорку — перша стало мешканка Українського Села — Дарія Перегівська. — Вістка про її смерть блискавкою облетіла всіх мешканців нашого села і всіх її знайомих та згромадила в днях 31-го січня і 1-го лютого на панахидах в похоронному заведенні Петра Яреми численну родину та приятелів.

Першого дня панахиду відправили о. ігумен д-р В. Ґавліч та о. І. Пайкуш з Пассейку, Н. Дж. при співучасти хору, який зорганізував проф. М. Добош, а на другий день — о. протоігумен П. Пащак.

Похорон відбувся 2-го лютого, по Службі Божій, що її відправив в церкві св. Юрія о. ігумен і парох д-р В. Ґавліч, що виголосив відповідну до хвилини проповідь та вказав на Покійну — прикладну матір та щиру українську патріотку.

Довга валка авт вирушила в сторону українського православного цвинтаря в Бавнд Бруку, де о. д-р М. Клюфас попрощав Покійну від Комітету будови церкви св. Володимира в Глен Спей та від її мешканців.

По закінченні похоронних відправ всі учасники перейшли до церковної залі на поминки, де промовляли від УРСоюзу і оселі „Верховина" дир. А. Батюк, д-р М. Клюфас від мешканців Українського Села та проф. Р. Чубатий від приятелів. Від родини всім подякував за участь в похоронах брат покійної Юрій Навроцький.

Зі сумом роз'їздилися всі учасники цієї сумної похоронної урочистости, — зберігаючи спомин про ту, яку всі любили та шанували.

Д-р інж. М. Клюфас

Українські ляльки пані М. Гриневич на виставці Союзу Українок

Чикаґо, Ілл. — В днях 4-6 лютого ц. р. оригінальну виставку українських ляльок в народній ноші, виставляв в домівці при 2218 Вест Чикаґо Аве. 22-ий відділ Союзу Українок. Ляльки висотою до 20 цм. вдягнені в ручно шитій і вишиваний народний одяг — вислід праці у вільний час на протязі п'яти років Марії Гриневич побачило вперше громадянство і шкільна дітвора Чикаґо. На виставці було понад 80 ляльок в народній ноші різних земель України, з Бойківщини, Поділля, Підгір'я, Лемківщини, Буковини, Полісся, Волині, Закарпаття, Ґуцульщини, Городенщини, Забужжя, Полтавщини, Київщини, Харківщини, Чернігівщини та з окремих місцевостей як Вінниці, Нижньої Яблунової, Вишні, Будкова, Себечова, Заліщик, Яворова. „Окрему групу представляли зимові одяги-кожухи і бараниці та зимові свити з Харківщини, Тернопільщини, Дніпропетровщини та Київщини. Цікаво було бачити модель саней, колодязя прядільку, терлиці та плуга зі збірки учительки Саломії Кавки.

Виставка була влаштована дуже дбайливо, відвідувачів — дорослих було біля 400 осіб дітей і шкільної молоді б. 200. Пані Гриневич пояснювала з дотепом ляльки, що представляли молодят перед вінчанням та давала пояснення до ноші та народної символіки і звичаїв. Глядачів гостили членкині та провід 22-го Відділу кавою та солодким. Виставку варто б побачити також в других місцевостях, зокрема молоді та учням шкіл українознавства. Коли зважити, як тяжко одержати оригінальні взірці української народної ноші та мозольну ручну працю, щоб в мініятюрі віддати крій і матеріял та краску оригінальну то п-і Гриневич треба висказати дійсно не лише признання але подив до такої пильности й дбайливости у викінченні ляльок, що їх можна виставляти для дуже вимагаючої публіки й то не лише української.

(С. К.)

Нові археологічні знахідки в Шипинцях на Буковині

Київ. — Найновіша група археологів - дослідників, розкопуючи урочище біля Шипинців, Кіцманського району на Буковині, знайшла в землі рештки стародавніх споруд — кам'яні фундаменти з великих дерев'яних домів, предмети з заліза, житла напівземлянкового типу. Перед цією експедицією двоє місцевих вчителів знайшли на значній глибині ціле поселення з часів Трипільської культури — з 3-го сторіччя до нашого літочислення. Про село Шипинці в північній частині Буковини згадувалося ще в „Літописі" Яна Длоґуша та в різних „грамотах" молдавських господарів. Знайдення виробів з трипільським орнаментом і формою засвідчує споконвічну приналежність Буковинської землі до України. Газета „Молодь України" з 16-го лютого у вістці „Шипинецькі знахідки" сповіщала, що „виявлені старовинні речі зберігаються не тільки в Чернівецькому обласному та в місцевому історико - краєзнавчому музеях. Шипинецькі знахідки можна побачити в музеях Лондону, Відня, Букарешту, Берліну".

Танцювальна група „Веселка" і молодечий хор „Євшан Зілля" влаштовує концерт в Ню Гейвені

Танцювальна Група „Веселка"

Однією із важливіших справ у нашому громадському житті є справа молоді яка ступнево починає себе активізувати в українському середовищі в Америці, здобуваючи високі професійні пости як також пропаґує наші національно-культурні надбання. До такої активної молодечої групи належить танцювальна група „Веселка" в Ню Гейвені, Конн.

У 1963 р. зав'язався в Ню Гейвені танцювальний гурток під керівництвом п. Василя Гіни, секретаря 370-го Відд. УНС, який в короткому часі здобув собі популярність в Ню Гейвені і околиці. Деякі виступи гуртка говорять самі за себе: Виступ в 1968 і 1969 р.р. на „Арт Фестивалі" в Ню Гейвені й виступ на „Інтернешенал Фестивал" в Теревіл, в обох випадках група здобула першенство. Кульмінаційним пунктом був виступ на Світовій Виставці в Ню Йорку, де група також здобула першенство.

У 1970 р. мистецьке керівництво „Веселки" перебрав п. Р. Строцький, а адміністрацію батьківський гурток під керівництвом п. Романа Хижого. Від цього часу танцювальна група „Веселка" здобула собі признання найкращої в Новій Англії.

Група нараховує 87 членів, це переважно молодь від 5 - 21 літ. Останні виступи групи були в Клівленді, Філядельфії, Ірвінґтоні. Тепер „Веселка" спільно з хором „Євшан Зілля" з Ірвінґтону підготовляє велику імпрезу в Ню Гейвені, 11-го березня ц. р. в залі стейтового коледжу, о 8-й год. у Лиман Гол. (Савтерн, Конн. Стейт Коледж).

О. Л.

Появилася монографія Вадима Лесича про лемківського маляра Никифора з Криниці

(Закінчення зі стор. 1-ої)

фора є перша українською мовою. Про нього були надруковані досі монографії польською мовою і численні статті українською, польською, німецькою, англійською, французькою й іншими мовами світу. Життя і творчість Никифора були темами багатьох фільмів, сценаріїв і репортажів. Ще за життя Никифора, починаючи з 1932 року, виставки його праць відбувалися в Парижі, Львові, Варшаві, Кракові, Заґребі, Амстердамі, Брюсселі, Льєжі, Відні, Чикаґо, Ню Йорку, Філядельфії, Стокгольмі і щойно 1968 року в Києві. Другу частину монографії В. Лесича становлять репродукції малярських праць Никифора, усіх 15, в тому числі дві кольорові. Завершується монографія реєстром прижиттєвих виставок Никифора, списком літератури про нього, як також англійським резюме. Набувати монографію можна по книгарнях або у G. Lopatynsky, 875 West End Ave., Apt. 14B, New York, N.Y. 10025. Ціна 5 дол.

Слово до тернопільців

Приготовляючи III-ий том нашого збірника „Шляхами Золотого Поділля", який буде останнім, ми знайшлися в ситуації, яка приневолює нас звернутися до колишніх жителів Тернопільщини з проханням про співпрацю.

З огляду на те, що большевики видають 26-томову „Історію міст і сіл УРСР", де повно брехні і московсько-большевицької пропаґанди, ми мусимо подбати, щоб наші майбутні покоління могли дізнатись правди не тільки про те, що діялось в наших містах, але теж і про те, як жили і працювали наші предки по селах. Знаємо чейже, що число нашого населення на селах на багато разів перевищувало населення міст. Саме тому звертаємося з проханням до колишніх мешканців наших сіл, які дотепер ще не нав'язали зв'язків з Об'єднанням „Тернопільщина", щоб були так увічливі прислати свої адреси та приступити до опрацьовання статтей про свої села, про які не було ще статтей в І-му і ІІ-му томі книжки „Шляхами Золотого Поділля"

Обставини вимагають, щоб ІІ-ий том цього збірника був виданий можливо якнайскоріше. Щоб це уможливити треба конечно придбати фонди на його друк. Тому просимо всіх, кого цікавлять справи рідної землі, щоб негайно замовив собі ІІ-ий том цієї книжки для себе, якщо її ще не має або уфундував її для своїх близьких або бібліотек наших або чужих, головно університетських, де вони будуть зберігатися для майбутніх поколінь. Будемо теж вдячні за датки на ту ціль. (Ціна 1 прим. ІІ-го тому виносить 6.00 дол.)

Регіональна Конференція, що відбулась дня 11-го грудня 1971 р. в Науковому Товаристві ім. Т. Шевченка в Ню Йорку, рішила, що регіональні видання у сучасну пору є незвичайно важливі і заохочувала всіх наших людей попирати цю так дуже корисну працю.

Всі справи, пов'язані з Об'єднання „Тернопільщина", скеровувати на руки секретаря цього об'єднання, пишучи:

W. Mackiw, 815 N. 25th St., Philadelphia, Pa. 19130.

Володимир Мацьків
Д-р Роман Миколаєвич
Богдан Остапюк

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПРИБУТКОВИЙ ПОДАТОК
(FEDERAL INCOME TAX)

(Закінчення зі стор. 2-ої)

продажу тієї частини будинку, де він замешкував.

А ще інше правило каже, що податок від зисків, одержаних з подажу т. зв. Residences звільнений, якщо платник податку на протязі 18-ти місяців побудує для себе мешканевий будинок, і вартість нового будинку перевищуватиме продажну суму попереднього будинку чи тієї частини, де власник замешкував.

За цим іде інше правило, яке каже, що ті переносні зиски, від яких платник податку був звільнений платити податок, бо він набув для себе інший будинок, дорожчий від попереднього, що ці переносні зиски мусять бути узгляднені при продажу другого будинку. Іншими словами це не забувається і скорше чи пізніше платник податку заплатить податок від тих зисків, що тимчасово були перенесені і зменшили вартість новонабутих будинків.

На закінчення хочемо сказати, що коли йдеться про зміст поданого матеріялу в усіх розділах про федеральний податок, то ми знаємо, що там не охоплено всього того, що повинно бути, але з огляду на обмеження місця, як також з огляду на безконечні деталі ми старалися торкнутись тих місць федерального податкового закону і його значення, що є найбільш інтересними для читачів „Свободи".